

* * * * *

Анна Ахматова

Любовь покоряет обманно,
Напевом простым, неискусным.
Ещё так недавно-странно
Ты не был седым и грустным.

И когда она улыбалась
В садах твоих, в доме, в поле,
Повсюду тебе казалось,
Что вольный ты и на воле.

Был светел ты, взятый ею
И пивший её отравы.
Ведь звёзды были крупнее,
Ведь пахли иначе травы,
Осенние травы.

* * * * *

אנה אחמטובה

הייתה אהבה כובשת
בלחן תמים לפתע.
נגמרת עונת הקשת -
עצוב בשעיבה נהיית.

ברגע שהיא מחיכת,
בוטח באופן קבוע,
בבית, בשדות, בגניד
היית חופשי כמו רוח.

נלקחת, בהיר, עליה,
היו כוכבים כמו קשת)
שתית את רעליה,
הריח אחרת דשא -
מסתיו של הפעם דשא...